

Sygn. akt II CSK 196/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa "[...] P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko [...] Agencji [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym;

3) oddala wniosek pełnomocnika powódki o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód [...] P. spółka z o.o. z siedzibą w W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, a polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. Należy mieć bowiem na względzie, że przyczyną oddalenia apelacji powoda, wniesionej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo, była ocena Sądu Apelacyjnego, że

powód nie udowodnił szkody, jako jednej z koniecznych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, aktualnej także w razie zastosowania do oceny zgłoszonego powództwa art. 417 § 1 i 2 k.c. Odnośnie do tej oceny Sądu drugiej instancji w skardze kasacyjnej podniesiono zarzut naruszenia art. 6 w zw. z art. 56 k.c. i art. 210 k.s.h. Nie można jednak przyjąć, aby w tym zakresie – decydującym o powodzeniu skargi kasacyjnej – była ona oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie powiela zarzut naruszenia wskazanych wyżej przepisów, nie zawierając przekonujących argumentów wykazujących, że doszło do naruszenia tych przepisów. Ponadto, mimo że zarzut naruszenia tych przepisów został powołany w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), zmierza on w istocie do podważenia oceny dowodów Sądu drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., jest niedopuszczalne.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 12 ust. 4 w pkt 2 zw. z § 6 pkt 7 i § ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej podlegał oddaleniu z dwóch przyczyn. Po pierwsze, adw. R. S. wniósł skargę kasacyjną, powołując się na pełnomocnictwo udzielne mu przez powoda (k. 373), nie zaś na powołanie go jako pełnomocnika dla powoda z urzędu. Po drugie, pełnomocnik powoda we wniosku o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie zawarł oświadczenia, którym mowa w § 20 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części. W takiej sytuacji wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej podlega oddaleniu jako nieuzasadniony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98, OSNC 1999, nr 3, poz.63).

aw

es